

363. A Jézusról nevezett Avilai Szent Teréz magyarázata az Énekek énekéről (Én 1, 1)

Imádkozzuk a 111. számú éneket:

*Csodákkal tündöklő Isteni nagy erő, hatalmad elnyomja értelmemet.
De hitem szent fénye, szerelmed törvénye, megvilágosítja én elmémet.
Oltáriszentségre, mennyei kenyérre függesztem én szemeimet,
Óvele táplálom én lelkemet.*

A szemlélődő ima útjainak szakaszaiban most a lelki jegyesség lépcsőfokát tanulmányozzuk. Ez azt jelenti, hogy valamit meg akarunk ismerni, amit eddig talán nem tudtunk. Tehát amikor ezekről az imafokokokról elmélkedünk, akkor jó tudatosítanunk, hogy ez **Isten ajándéka**. Misztikus kegyelem, vagyis titokzatos ajándék. **Az Úristen szeretete olyan hatalmas, hogy szinte elnyomja értelmünket, nem tudjuk átlátni, sőt a magunk erejével nem tudjuk megszerezni.** Éppen ezért igen alázatosan, áhítattal megállunk az Úr szerelme törvénye előtt: „Uram, ha én kicsiny is vagyok ennek a nagy igazságnak a befogadására, hogy Te ennyire szeretsz minket, azért Reád függesztem szemeimet. Még nem látom, hogy mi van a Te ajándékozó jóságodban, micsoda kincsek a Te szívedben, de vágyódhatom arra, hogy megismerjem, hogy egyre jobban tanulmányozzam, egyre jobban befogadjam.”

Ugyan a lelki eljegyzés kegyelme ingyenes ajándék, de

I. Érdemes a lelki eljegyzés szakavatott mestereihez, a szentekhez fordulnunk

Ők már megjárták ezt az utat. Emberileg elmentek a teljes önátadás határáig, amire az ember csak képes, utána pedig boldog áhítattal látták, hogy az Úristen az ember egy vagy néhány lépésére ezerannyit jön feléjük.

A Jézusról nevezett **Avilai Szent Teréz szakavatott tudósa ezeknek az imaszakaszoknak.** A *Belső Várkastély* című könyvében legutóbb már láttuk, hogy a 6. lakásban írta le a lelki eljegyzés élményét. Nyilván azzal a szándékkal, hogy majd a 7. lakásba is bepillantást engedjen. De mi még a tárgyalásnál nem tartunk ott, hogy az Istennel való egyesülés eme legfönségesebb imaszakaszát elmélkedjük, hanem nézzünk Szent Teréz másik művéből a gondolatokat!

Ő az ószövetségi szentírási Könyv, az *Énekek éneke* néhány sora alapján próbálja az élményeit a szerzetesnővérekkel megosztani. Láta ugyanis, hogy a karmelita nővérek közül egyesek igen nagy kegyelmeket kapnak az Úrtól. Mint jó előljáró arra gondolt, milyen jó lenne, hogyha valaki meg is magyarázná: **mi történik ezekben a titokzatos kegyelmi érintésekben, ami a mi Urunk és az emberi lélek között folyik?** Mert nagy baj az, hogyha valakinek ebben a tekintetben nincsenek világos fogalmai, vagyis nem ismeri ennek az imaszakasznak a miliójét, hogy **Isten milyen gyengéden közelít az Ő választottjához.**

Teréz mindenesetre megvallja: „**Az Úr** nekem mindannyiszor **nagy lelki megvigasztalást juttatott, valahányszor csak néhány szót is olvastam vagy hallottam Salamon király Énekek éneke című könyvéből.** Sokszor nem értette a latin szöveg értelmét, vagy a spanyol fordítást, de mégis az, **amit a szíve mélyére tudott engedni, jobban meghatotta és felemelte a lelkét,** mint sok más épületes olvasmány, amit anyanyelvén jól megértett. Az Úristen ugyanis megértette vele ennek a legszebb éneknek, szentírási könyvnek egyik-másik helyét, és megvallja: „Lelke bizony **önkivületi állapotba jutott.**” Így folytatja a bevezető gondolatot: „Olykor ugyanis annyira megértette velem az Úr az üzenetet, hogy felmerült bennem a vágy: **Bárcsak ne menne feledésbe,** de azért arra gondolni sem mertem arra, hogy írásba foglaljam. Most azonban olyanok tanácsára, akiknek engedelmisséggel tartozom, **papírra vetek néhány az Énekek éneke szavaiba foglalt dolgot,** amelyet az Úr nagy lelki vigasztalásomra megvilágosított előttem. Szolgáljon ez útmutatóul

az imádságnak ezen útján, amellyel az Úr vezeti kolostorunk tagjait, az én nővéreimet. Nyilván hogy az Úr ezeket a lelki tanításokat nemcsak egy-egy szerzetesi közösség tagjainak szánta. Az Anyaszentegyház – amely a Jézusról nevezett Szent Terézt egyháztanítónak nyilvánította – ezzel a gesztussal kifejezésre juttatta, hogy **Teréz mindnyájunk számára tanítómester kell hogy legyen az imádság útján az egyre magasabb lépcsőfokokon is!**

Teréz először az *Énekek éneke* kezdősorát magyarázza:

II. Csókoljon meg engem az Úr az Ő szája csókjával, mert jobb a Te kebled a bornál! (Én 1, 2)

Nem könnyű a Szentírás, különösen pedig az *Énekek éneke* könyv az értelmét megtalálni. A szentírási Könyv egyes szavai ugyanis sokszor olyannak látszanak, mintha nem illenének az Úristen és az Ő jegyese tisztaságos szájába. **A köznapi világ képeit használja a kinyilatkoztató Isten az Ő szeretete ábrázolására, mégis ezek a szavak szentséges titkokat tartalmaznak**, és mélységes értelmet foglalnak magukba. Nagyon feltűnt nekem – mondja Szent Teréz –, hogy a lélekmenyasszony itt társalog valakivel, mialatt a béke jelét, a csókot kéri a másiktól. Azt mondta ugyanis: *csókoljon meg engem az Ő szájának csókjával*, és rögtön azt mondja annak, Akivel együtt van: *jobb a Te kebled a bornál!* Hogy ez miként értendő, azt én nem tudom, és ez a nehézség nekem nagy lelki vigasztalásomra szolgál. Mert igazán, leányaim, sokkal jobban teszi az ember, ha az ember nem azokkal a dolgokkal foglalkozik, amelyet idelelni a mi tökéletlen értelmünk képes felfogni, hanem inkább azokkal, amelyeket sehogy sem tud megérteni. Ezek **a nem könnyen érthető szavak ugyanis alkalmasabbak arra, hogy az ember figyelmét Isten felé fordítsák, és tiszteletet gerjesszenek benne Teremtője irányában**. Azért is nagyon ajánlom nektek, hogyha valami könyvet olvastok, vagy szentbeszédet hallgattok, vagy pedig a mi szent hitünknek titkairól gondolkodtok, sok olyasvalami kelti fel figyelmeteket, amit nem tudtok nehézség nélkül megérteni, akkor ne vesződjétek vele, és ne törjétek rajta a fejeteket! **Ha az Úr azt akarja, hogy megértsük, akkor majd világossá teszi azt előttük**. Tehát **ne vesződjünk, ne kínlódjunk, gyötrődjünk amiatt, ha valamit nem értünk, hanem inkább örüljünk, hogy olyan nagy Istenünk és Urunk van, Akinek egy szava esetleg ezernyi titkot foglal magába**, úgyhogy nem is vagyunk képesek megérteni. Valahányszor ugyanis ha úgy tetszik az Ő szent Fölségének, hogy megértsünk valamit, akkor meg fogjuk érteni minden fáradság és fejtörés nélkül, vagyis **ajándékba kapjuk a megértést**. Addig pedig csak alázatosan viseljük el ezt az állapotot, illetve örüljünk, hogy olyan Urunk van, akinek a szavait még akkor sem értjük meg, ha az anyanyelvünkön vannak mondván.

Az Úr az *Énekek éneke* című könyv révén nagy kegyelmet ad nekünk. Tudniillik fel akar világosítani arról, hogy miben részesül az a lélek, amely Őt szereti. **Isten arra biztat, hogy beszéljünk Ő Szent Fölségével, és élvezzük társaságát!** Ő én jó Uram, mi oly kevéssé tudjuk, miképpen illik Téged szeretni.

Mivel **nem értünk igazán a tiszta szeretethez**, gondolataink azon tárgyak felé kalandoznak, amelyekkel egyébként is szokásszerűen foglalkoztunk, ahelyett, hogy azon mélységes titkoknál maradjunk, amelyek ezekben a Szentlélek sugallta szavakban foglaltatnak. Pedig **van-e valami, ami alkalmasabb arra, hogy lángoló szeretetet gyújtson bennünk az Ő irányába, mint éppen az a körülmény, hogy a menyasszony és a vőlegény alakjában fejezi ki az Ő szeretetét irántunk?** Sokszor azért nem értjük Istennek ezt a kinyilatkoztatását a lélekmenyasszony és az isteni Vőlegény közötti szeretetről, mert olyan kevés tapasztalatunk van az Isten szeretete körül. Ennek következtében el sem tudjuk képzelni, hogy az emberi lélek ennyire bizalmasan érintkezhesse Istennel. De mégis ennek az imamódnak a tanulmányozása nagy lelki hasznunkra szolgál. **Isten tehát ilyen üdvös gyógyszert bocsátott azon lelkek rendelkezésére, akik Őt forró szeretettel szeretik**, ugyanis megérteti és beláttatja velük, hogy Ő Szent Fölsége csakugyan képes ennyire leereszkedni hozzájuk.

Az *Énekek éneke* szentírási Könyv tehát biztosít minket arról, hogy emberileg bármennyire is hihetetlen legyen, ténylegesen **lehetséges a léleknek és Istennek ez az édes egybeölelkezése!** Szent Teréz önmagáról beszél, amikor így szól: „Ismerek valakit, aki évek hosszú

során folytonos aggodalmakat állt ki, és semmiképpen sem tudott megnyugodni, míg az Úr úgy nem intézte a dolgot, hogy néhány részletet hallott az *Énekek ének*-éből. És akkor megértette a tanításból, hogy a lelke helyes úton halad. Amennyire lehetséges az, **belátta, hogy az isteni Jegyese Íránti szeretettől lángoló lélek végigmenjen mindezek a lelki örömkön, kínokon, haldoklásokon, szenvedéseken, élvezeteken és elragadtatásokon az Ő karjai között, miután az Ő szerelméért lemondott a világról, és teljesen isteni Jegyese kezére bízta magát.** Éspedig tette ezt nemcsak szóval, hanem egész viselkedésével. Ó, leányaim, milyen Uratok és Jegyesetek van nektek! Ha pedig azokat a rendkívüli gyöngéd szavakat olvassátok, amelyeket Isten a lélekkel vált, ne csodálkozzatok rajtuk. Mert ha egyszer tudjuk, hogy az a szeretet megvan Istenben irántunk, akkor nem képzelhetünk becéző szót, amely az Ő részéről irántunk túlzásnak volna mondható, és ha e gyöngédebb szeretetet fejezne ki, mint amilyent Ő irántunk tetteivel tanúsít. Amikor idáig értek, leányaim, állapotjatok meg egy pillanatra, és **elmélkedjetez arról, hogy mekkora szeretetet tanúsított irántunk a mi jó Urunk, s mi mindent tett meg értünk!** És fontoljátok meg, vajon van-e szó, amely ekkora isteni szeretet kifejezéséhez túlságos erős volna?"

Majd így folytatja: „Most térjünk vissza arra, amit elkezdtem mondani. Ezek a szavak kétség kívül nagy dolgokat és mélységes titkokat rejtenek magukban. Mert valahányszor tudós emberektől kérdeztem az értelmüket, azt felelték nekem, hogy a szentírás-magyarázók már sokféleképpen írtak róluk, de hogy igazán mit akar velük mondani a Szentlélek, azt nem könnyű megállapítani. Kevélységnek tűnne, hogy én mégis vállalkozom magyarázatukra, pedig nem az. Mert akármilyen kevés is bennem az alázatosság, nem gondolom azt, hogy majd én eltalálom az igazat. Azonban **nekem mindig nagy örömömre szolgál, valahányszor hallok az *Énekek énekének* szavait, és az Úr kegyelme megértet velem belőlük egyet-mást.** Azt gondoltam tehát, hogy **nektek is örömet szerzek azzal, ha elmondom, amit megértettem belőlük.** Magától értetődik, hogy semmi áron nem akarok eltérni az Anyaszentegyház és a szent atyák tanításától. Azt azonban gondolom, hogy az Úr szabad kezet enged nekünk abban, ha a Szentírásról elmélkedve saját gondolatainkkal toldjuk meg azt, amit az evangélisták az Ő szenvedéséről mondanak. Elképzelhetjük, hogy mennyi fáradságot és kínt viselt el azon felül is, ami nincs leírva. Meg vagyok győződve, hogy **Ő Szent Felsége** esetleg megértet velünk valamit. És meg vagyok győződve, nemcsak **nem haragszik meg, hanem jó-néven veszi, hogy örömet és élvezetet találunk az Ő szavaiban és tetteiben.**

Az *Énekek éneke* kezdő soraiban: – *Csókoljon meg engem az Ő szájának csókjával* – a lélekmenyasszony egy harmadik Személyhez intézi szavait, éspedig ugyanahhoz, Akiről beszél. Krisztusban ugyanis két természet van: az egyik az isteni, a másik az emberi. Most csak arról beszéljünk, ami nekünk, szemlélődő lelkeknek tanúságos. Bár az is igaz, hogy **az olyan embert, aki lángoló szívvel szereti az Urat, minden lelkesíti, és Isten iránti csodálattal tölti el.**

Tehát amikor e szavakat halljuk, Ő szent Felsége tanítani fog bennünket azoknak a szavaknak az értelmére. Különbö is, amennyire emlékszem, ezeknek a szentírás szavaknak: – *Csókoljon meg engem az Ő szájának csókjával* – soha életemben nem hallottam a magyarázatát. Elfogadom, hogy ennek a szentírás helynek lehet más értelme is, ahogyan azt a szentírás-magyarázó tudósok ki is fejtik. Csakhogy a szeretettől lángoló, Istentől mámoros lélek nem azokra kíváncsi. Neki csak az kell, hogy ezeket a szavakat – ha az Úr megengedi – Őhöz intézhesse. Ó Uram, vajon miért riadnánk ettől vissza? A valóság nemde sokkal csodálatosabb ennél? Vagy talán nem járulunk mi a legcsodálatosabb Oltáriszentség vételéhez? Igazán az is megfordult az eszemben, hogy vajon a lélekmenyasszony nem éppen ezt a kegyelmet kéri-e itt, amelyet később Krisztus Urunk az Oltáriszentségben megadott nekünk? Az a kérdés is felmerült a lelkemben: Vajon nem azért a fenséges egyesülésért esedezik-e itt, amely akkor valósult meg, amikor Isten Fia emberré lett? Vagyis azért a felsőbb barátságért, amelyet az emberi nemmel kötött Isten. Mert hiszen világos, hogy **a csók a béke és bizalmas barátság jele két személy között.** Az ember megrendül, még csak ha hallja is ezeket a szavakat, hiszen akkora Fenség rejlik bennük! Ezek a szavak betű szerinti értelmükben csakugyan félelmetesen hangoznának olyan ember szájában, aki józan hidegséggel ejtené ki őket, aki teljesen magánál van. Ellenben ha valaki, Uram, az Irántad való

szeretettől magán kívül van, attól nem veszed rossz néven, ha bármilyen vakmerő bizalmaskodó szavakkal közeledjék is Tehozzád. Ha pedig, Uram, a csók a béke és a barátság jele, vajon miért ne kérhetné Tőled a lélek, hogy légy vele békében és barátságban? Vajon mi jobbat kérhetnénk Tőled, Urunk, annál, amiért én most Hozzád esedezem? Tudniillik: **add meg nekem azt a lelki békét a szájad csókjával! Ez fölséges kérés.**

Ó Uram, mit csinálunk mi szerzetesek a zárdákban? Miért hagytuk el a világot? Miért jöttünk ide? Mi jobbat tehetünk, mint hogy lakást készítünk lelkünkben Isteni Jegyesünk számára, míg csak el nem jutunk arra a fokra, amelyen azt nem mondjuk Neki: *Csókoljon meg bennünket szájának csókjával!* **Boldog az a lélek,** aki nem hiába intézi Hozzá ezt a kérést, és **akinél az Úr,** midőn eljön, **égve találja a lámpát** (vö. Mt 25, 1). **Nem zörget nála hiába** (vö. Jel 3, 20). Nem kénytelen lelke zárt ajtaja előtt visszafordulni. Ó leányaim, milyen előkelő a mi hivatásunk! Senki sem tilthatja meg nekünk, hogy ezeket a szent szavakat intézzük isteni Jegyesünkhöz. Hiszen az Ő menyasszonyai lettünk fogadalmunk napján. Ezt csak mi magunk lennénk képesek megakadályozni a hibáinkkal.

A lélek-menyasszony ezen szavai: – *Csókoljon meg engem az Ő szájának csókjával* – pontosan megjelöli, hogy milyen békét kér a jegyesétől.

III. Az Úrnak van módja arra, hogy valakivel békét kössön, és kimutassa iránta a barátságát

Még néhány módot meg akarok most említeni azért, hogy megértsétek: mit foglal magában ez a magasztos kérés, és miben különböznek egymástól az említett módok?

1. Először is vannak **egyesek,** akik már **megszerezték az Úr barátságát,** amennyiben jól **meggyóntak, és megbánták bűneiket.** Azonban nem múlik el 1-2 nap, és újra **viszsaesnek** beléjük. Bizonyos, hogy nem ez az a barátság, amelyet az isteni Vőlegény kér.

2. Van ennél egy **magasabb fokú barátság,** éspedig **azoké, akik őrizkednek a halálos büntől.** Nagy dolog, ha valakinek a lelkiismerete mindig olyan tiszta, hogy bátran kérheti a mi Urunktól ezt a tökéletes barátságot, amelyet a lélek-menyasszony kér az Úrtól.

3. Van azután egy másik faja a barátságnak, amelyet az Úr olyanoknak ad meg, akik **elszántan igyekeznek kerülni Istennek minden megbántását.** Igaz, hogy még nem kerülik el teljesen a bűnre szolgáló alkalmakat, de azért **rendszeresen gyakorolják a belső imát.** Az ilyeneknek az Úr meg szokta adni az ájtatos elérzékenyülések és a könnyek ajándékát. Ezek még nem akarnak lemondani a földi örömeikről, és **igyekeznek, hogy életük jó és kifogástalan legyen.** Csak ez sem az a barátság, amelyet az isteni Vőlegény kér tőlünk.

4. Kerüljete minden bűnre vezető alkalmat, még hogyha oly jelentéktelen volna is, mert csak így növekedhetik a lélek, és csakis így élhet biztonságban Isten szeretetében. Tehát **teljesen szakítanunk kell a bűnökkel és a világi dolgokkal!** Nekünk **Isten barátainak kell lennünk!**

5. Áldjátok leányaim az Urat azért, hogy ide hozott benneteket a zárdába, ahol akármennyit mesterkedjék is az ördög, nem képes a lelket annyira félrevezetni, mint teszi azt azokkal, akik otthon élnek a házukban a világban. Tehát **vannak olyanok, akik az Úr kedvéért mindent elhagytak,** nincs házuk, nincs vagyonuk, nem élveznek kényelmet, sőt ellenkezőleg gyakorolják a vezeklést. **Nem törődnek e-világi dolgokkal,** mert az Úr megértette velük azoknak értéktelenségét. Azonban **a becsület és mások jó véleménye tekintetében igen kényesek.** Rosszul esne nekik, hogyha valaki kedvezőtlenül nyilatkozik róluk. Ez azt jelenti, hogy **nem szorítják a szívükhöz a keresztet,** hanem úgy cipelik maguk után, nem átölelve. Ezért a kereszt kínozza és fárasztja őket. Mert hiszen **ha valaki szereti a keresztet, annak könnyű és édes.** Ez sem olyan barátság, amelyet az isteni Vőlegény kér.

6. Vannak azután lelkek, akik **nem sokat törődnek mások véleményével, de** nem gyakorolják magukat eléggé az önmehtagadásban, a saját akaratukról való lemondásban, és ennek következtében **tele vannak aggodalmakkal.**

7. Akkor nézzük: **mi az az igazi béke, amelyet Isten a léleknek ad?**

Hiszen általa az ember akarata olyan szorosan egyesül Istenével, hogy **többé nincs köztük különbség, hanem a kettő teljesen egy akarattá lesz.** Ez az egység nemcsak szavakban és óhajtásokban nyilvánul meg, hanem tettekben is érvényesül. Az ilyen lélek azt látja, hogyha valami jobban a kedvére van a Jegyesének, akkor **egyszerre fellángol benne a szeretet és a vágy, hogy neki örömet szerezzen. Teljesen megfedkezik önmagáról. Ez a legjobb!**

Leányaim, ha egyszer megértettétek – már tudniillik amennyire ezt idelelt meg lehet érteni, mert bizonyosak sohasem lehetünk fölöle –, hogy az Úr meghallja a kérésedeket, és *megcsókolt titeket az Ő szájának csókjával*, ha lelketek állapotának tüneteiből ezt a következtetést kell levonnotok, akkor ne legyetek semmire sem tekintettel, akkor fededkezzetek meg teljesen magatokról, s **egyedül arra legyen gondotok, hogy örömet szereztek ennek az édes Jegyesnek!** Azokkal, akik ezt a kegyelmet megkapták, Ő Szent Felsége sokféleképpen érezteti működését. Az ilyenek ugyanis megvetnek minden földi dolgot, meg vannak győződve saját értéktelenségükről, nem érzik magukat jól más társaságban, hanem **szeretnek az isteni Mesterrel lenni. Itt tehát a szeretet és a hit működik, és a lélek hallatlanba veszi az értelem okoskodásait.** Az isteni Jegyes és a lélek-menyasszony közötti egyesülés nagy igazságokra tanítja meg őt. Ezért **ha valaki igazán szereti Istent, akkor semmit sem tart lehetetlennek. Boldog a lélek, aki Istentől ilyen békességet kapott.** Magasan fölötte áll minden szenvedésnek, és a világ összes veszedelmeinek. Nem fél semmitől, ha arról van szó, hogy ennek az Ő Jegyesének és Urának szolgálatot tegyen. **Isten ugyanis nem kíván mást, mint azt az elszántságot, amely Őt Úrrá teszi szabad akaratunk fölött. Ő** szent Felsége éppen a **gyengében szereti felragyogtatni hatalmát, mert az ilyenekben az jobban érvényesül, és jobban megvalósul az Ő hó vágya, hogy nekünk kegyelmeket osztogathasson. Igyekezzünk tehát a lehető legtökéletesebben az Úr kedvére lenni! Az Úristen azt a lelket, aki ilyen belső barátságban egyesül Vele, rendkívül gazdaggá teszi az Ő kegyelmi kincseivel.** Az ember számára világos lesz, hogy ezek a hősies szeretetgyakorlatok nem származhatnak tőle magától. **Mi csak azt az egyet tehetjük, hogy esedezünk az Ő szent Fölsége kegyelméért, bár ez sincs az Ő segítő kegyelme nélkül.**

Hogyan segítsünk magunkon, leányaim? Mi mást tehetnénk, minthogy ismételjük a lélek-menyasszony kérését: *Csókoljon meg bennünket az Úr!* Hogyan lehetséges az, hogy az ember már e földi életének folyamán ennyire bizalmasan, barátságban lehessen Istennel? Pedig ezt a Szentlélek oly világosan kimondja az *Énekek éneke* ezen szavaiban. Ő hatalmas Ura és parancsolója égnek és földnek! Alig akarjuk elhinni, hogy ilyen **gyöngéden szereted, dédelgeted az emberi lelket. Ilyen sokféle módon mutatod ki irántunk való szeretetedet. Nem is kérek én Tőled mást ebben a földi életben én jó Uram, mint azt: *Csókolj meg engem a Te szádnak csókjával!*** De úgy ám, hogy még ha én meg is akarnám szakítani ezt a barátságot és egyesülést, ez lehetetlen legyen. **Az én akaratom ne legyen képes a továbbiakban ellenkezésbe jutni a Te akaratoddal, én Uram, én Életem, én Istenem, örök Dicsőségem!** (vö. Mt 6, 10). És akkor igazán mondhatom Neked: *Jobb és édesebb a Te kebled a bornál.*

Ezek a tanítások megtalálhatók a Jézusról nevezett Szent Terézia összes művei 3. kötetében a 325-364. oldalig szintén P. Szegi Ernő karmelita atya fordításában.

Ahogy Szent Teréz kérte a szerzetesnővéreit, nekünk is **mindig módunk van arra, hogy csendben megálljunk, és elnémuljunk ekkora szeretet láttán.** Nem az ember merészkedik ilyen szeretettől vágyódó szavakra, hogy *Isten őt csókolja meg*, hanem maga Isten adja az ember lelkébe

ezt a vágyat. Maga **Isten ajándékozza az ember szívébe az Ő szívének a szeretetét. Érdemes a Jegyes önátadására vágyakozni!**

„Uram, Istenem, isteni Vőlegényem, szeretnék egészen a Tied lenni! Uram, Istenem, isteni Vőlegényem, szeretném, ha Te egészen az enyém lennél! Szeretnék Téged egyre jobban befogadni a Te szereteted csókjával, vagyis a Szentlélekkel!”

Hiszen Ő az Atya és a Fiú közötti Szeretetáramlás. Ő eszközli Istennek ezt a nekünk ajándékozó szeretetét, Ő hozza létre. *Isten szeretete beleáradt szívünkbe a nekünk ajándékozott Szentlélek által* (Róm 5, 5). Közben **szeretném minél tovább megőrizni ezt a csendet, szeretném, hogy minél hosszabb ideig megtapasztalhassam Istennek ezt a belém áradó szeretetét!** De ki vagy mi szabhat határt Isten határtalan szeretetének? (IHS= vö. Istenem, határtalanul szeretlek). Az ember vágyódását az isteni Vőlegény szívesen betölti.

Amikor a lélek-menyasszony megtapasztalja Istennek ezt a szeretet-áradatát, akkor meghallja az Úr szavát:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A lélek-menyasszony, akit az isteni Vőlegény így megcsókolt szeretete áradásával, szeretné viszonzni ezt a szeretetet, illetve nem tud betelni ezzel a szeretettel, és esdőre fogja a dolgot, s kéri:

Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!